

mandsbrug og Opkøb af Jord til disse Brug, betyder det en Stimulering af Jordpriserne. Det er, synes jeg, saa klart og lige til, at det kan man ikke disputere om.

Jeg har aldrig paastaet, at de store Landbrugere ikke har lagt et ærligt Arbejde ind i deres Bedrift; det vil jeg dog haabe, de har. Men den højtærede Minister hævder saa, at det kan ikke nytte, fordi der er en Strømning eller en Stemning, som han udtrykte sig, for at oprette mange Husmandsbrug, at Staten derfor skulde skaffe Adgang dertil, det vilde være uforsvarligt. Jeg ved ikke, om man vil kalde det en Strømning eller Stemning, men det forekommer mig dog, at Forholdene er af en saadan Natur, at det var naturligt og berettiget, om man havde skaffet de Ansøgere, jeg har talt om, selv om der kan have været nogle enkelte mindre kvalificerede imellem, Adgang til Jord paa rimelige Betingelser; jeg synes nemlig, at det er uforsvarligt af Samfundet og Rigsdagen at blive ved at yde saa store Understøttelser til arbejdsløse, som man gør. Jeg finder det mere forsvarligt at bruge en Del af disse Penge til Oprettelse af Husmandsbrug. Det synes jeg, man maatte kunne forstaa.

Den højtærede Minister siger, at han ikke har været i Stand til at fremsætte Lovforslaget før, og han synes selv, at han har været meget hurtig i Vendingen. Der skulde vel ikke være noget andet, der er Grunden til, at den højtærede Landbrugsminister har ventet saa længe. Jeg vil i den Forbindelse gerne minde den højtærede Landbrugsminister om hans egne Udtalelser i Folketinget — jeg tror nok, det var den 11. Juni 1920 —, da han udtalte, at han agtede ikke for Tiden at fremsætte nye Jordforslag, idet han mente, at de Jordlove, vi nu havde faaet vedtaget, var tilstrækkelige foreløbig. Det skulde vel ikke være Grunden til, at det foreliggende Forslag ikke er fremkommet før.

Saa siges der, at vi har vanrøgtet den gamle Husmandslov. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister: Hvorfor har den højtærede Ministers Parti da ikke stillet Ændringsforslag? De kunde maaske have bevirket, at Loven ikke var blevet vanrøgtet, som den efter Partiets Mening er blevet. Naar Ministeren spørger mig, hvad mit Parti har gjort for at fremme Lovgivningen, kunde jeg dog pege paa, at vi har skaffet 100 Mill. Kr. til Veje til Oprettelse af Husmandsbrug ved Lenenes og Stamhusenes Frigivelse. . . . Ja, det kan man sagtens le ad, men det betyder dog noget, og vi kunde jo ikke gøre ved, at

Landstinget, som det ærede 10de Medlem for 5te Kreds (Gregersen) syntes skulde have haft den afgørende Indflydelse paa dette Spørgsmaal, nedstemte det Lovforslag om Erhvervelse af Jord, som den radikale Regering forelagde. Jeg har for øvrigt aldrig kunnet dele den Betragtning, at Landstinget skulde være det afgørende; men det er altsaa fremdeles, forstaaer jeg, det ærede Medlems Mening.

Hvad angaar Skellet, som baade det ærede Medlem og den højtærede Landbrugsminister talte om, forekommer det mig, at Ministeren selv i sin Tale satte dette Skel ganske tydeligt. Han understregede meget stærkt, at det vilde være uforsvarligt at ansøre og opfordre Ungdommen til at tage fat. Her er der en Meningsforskel, idet vi synes, det er forsvarligt; vi mener, at man maa opfordre alle dem dertil, som er kvalificerede til det. Det er ikke vor Sag, siger den højtærede Minister, at bestemme, hvor mange Stuer de skal have. Det er rigtigt. Men de Folk, der skal arbejde med disse Love i Praksis, kan ikke komme udenom det. Jeg mener ikke, at man skal bestemme det, men jeg mener heller ikke, man skal være med til at forhindre, at de faar ordentlige Bygninger. Derfor har jeg fremsat de Udtalelser, jeg fremkom med i denne Henseende. Jeg vil i det store og hele gerne, at Befolkningen kan faa det saa vidt muligt saaledes, som den ønsker det.

Den højtærede Minister mener, at jeg er angst for Prøven og derfor vil have noget mere, et større Beløb ført over paa dette Lovforslag. Nej, det er ikke, fordi jeg er angst for Prøven, men det er, fordi de vorde Husmænd dog skal ind under saa gode Betingelser som muligt. Den megen Tale om, at man ikke ejer Jorden, giver jeg ikke meget for, og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis Ministeren havde været rigtig Husmand og havde prøvet det, vilde det have været ham lige meget, enten han skulde forrente til privat Kapital eller til Staten. Jeg vilde dog nu hellere skaffe Renten til Staten end til den private Kapital.

Naar Ministeren endelig spørger, hvad jeg mener, naar jeg taler om, hvilke Midler man skal bruge for at faa de dyre Priser ned, saa nævnte jeg før to Midler, nemlig baade Ekspropriation og Jordskyld, og jeg maa sige, at jeg foretrækker Jordskyld, og spurgte derfor udtrykkelig den højtærede Minister, om han vilde være med til Gennemførelsen af Jordskyld.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*): Hvis det skulde være mig, der ved mine